

ULL
BOLIN
DOMS

Domslut

Ulla Bolinder

E-bok

ISBN 978-91-7553-

Förlaget Orda AB 2014

© Ulla Bolinder 2014

Omslag: www.okapi.com

Typografi: Palatino

Utgiven av Förlaget Orda AB

www.forlagetorda.se

Materialet i denna bok har samlats in och bearbetats av journalisten David Weber.

Del 1

*Nyhetsnotis i dagstidning
måndagen den 27 augusti*

Kvinna spårlöst försvunnen

[...] Det var vid 19-tiden på fredagskvällen som kvinnan begav sig iväg på en cykeltur.

När hon inte återkommit på lördagsmorgonen larmade hennes anhöriga polisen.

Sammanlagt får polisen in cirka sjutusen anmälningar om försvunna personer varje år. I inledningsskedet av ett försvinnande brukar vi avvakta, eftersom erfarenheten säger oss att flertalet kommer tillbaka efter bara några timmar eller dagar. Det kan röra sig om ungdomar som inte kommer hem i överenskommen tid efter en utekväll – föräldrarna blir oroliga och rapporterar, men oftast har inget allvarligt hänt och fallet kan snabbt klaras upp. Det kan också handla om äktenskapliga misshälligheter, där en av makarna frivilligt håller sig borta en kortare tid. Ett gott svamp- eller bärår ökar antalet tillfälliga försvinnanden.

Om det gäller barn, en åldring eller en person som är sjuk på så sätt att han eller hon inte kan ta vara på sig själv, eller om det misstänks att personen ifråga har råkat i livsfara, drabbats av ett olycksfall eller fallit offer för ett brott inleds eftersökningen snabbt.

Det första vi gör är att samla information om den försvunne. Vi pratar med anhöriga, bekanta och grannar för att ta reda på personens promenadvanor och övriga beteenden som kan vara av betydelse i sammanhanget. Utifrån detta kan vi sen göra en statistisk jämförelse med andra, tidigare försvinnanden, som finns samlade i en nationell databas, och utforma sökandet efter den kategori som personen ifråga tillhör. Det finns nämligen skillnader mellan hur ett barn, en bärplockare, en vandrare, en dement eller en deprimerad person som har gått vilse betar sig.

Utifrån informationen preciseras ett område som noga genomsöks. Ofta tar man hjälp av redan organiserade grupper, som orienteringsklubbar, civila hundförare eller jaktlag. För att avgöra hur stort området bör vara används statistik om var tidigare försvunna personer i samma kategori har hittats. Hur

länge det aktiva sökandet bör pågå bestäms av den försvunna individens hälsa och klädsel samt av hur vädret är. Vi håller hela tiden kontakt med en läkare som bedömer hur länge personen kan tänkas överleva. Om läkaren säger fyra dagar lägger vi för säkerhets skull till en dag.

Av alla saknade är ungefär tvåhundra borta mer än sextio dagar. Då är vår hypotes att personen inte längre finns i livet, och Rikskriminalen tar signalementsuppgifter och tandstatus för att förbereda en enklare och snabbare identifiering om en kropp skulle hittas. Ofta är det olyckor som ligger bakom dödsfallen. Det är drunkningsolyckor, eller man har gått bort sig i skog och mark. Men det kan också vara självmord eller mord.

Finns det starka misstankar om självmord ligger vi lågt i inledningsskedet. Är personen ifråga död är det inte bråttom med att leta, och lever vederbörande hör han eller hon normalt av sig efter ett tag. I många fall är både den tillfälligt försvunna och anhöriga efteråt tacksamma för att händelsen inte har kommit till allmänhetens kännedom.

Brottsteorin kan naturligtvis aldrig uteslutas när försvinnandet inte kan förklaras på annat sätt. Mellan tjugofem och trettiofem försvinnanden varje år får aldrig sin förklaring. Dessa fall förblir mysterier för alltid.

Ur förhör med sonen Kristoffer Sundström
Förhørsledare: poliskommissarie Sven Josefsson

– Ja, då sätter vi igång, Kristoffer. Ju mer information vi får, desto snabbare kan våra efterspaningar ge resultat. Du bor alltså tillsammans med din mamma på Tjädervägen 9?

– Mm.

– Berätta vad som hände i fredags innan hon gav sig iväg hemifrån.

– Vi kåkade middag vid sex, sen tog hon cykeln och åkte iväg.

– Hur mycket var klockan då?

– Sju ungefär.

– Sa hon vart hon skulle?

– Nej, hon brukar bara åka omkring lite eller stanna nånstans och ta en promenad och så.

– Hur ofta brukar hon göra det?

– Nästan varje dag. Eller åka och handla.

– Hur länge brukar hon vara borta?

– Det är olika.

– Åker hon ensam, eller brukar hon ha sällskap?

– Ensam. I alla fall nu, när inte syrran hänger med längre.

– Varför hänger inte syrran med längre?

– Hon har flyttat hemifrån.

– När gjorde hon det?

– För ett par år sen.

– Men förut, när hon bodde hemma, brukade hon följa med på mammas cykelturer.

– Ibland.

– Har du flera syskon?

– Nej.

– Så nu är det bara mamma och du?

– Ja, och så Jörgen ibland. Killen som hon är ihop med. Men han bor inte hos oss.

- Din pappa då?
- Dom skildes när jag var liten.
- Brukar du träffa honom?
- Ibland.
- Din mamma åkte alltså hemifrån vid sjutiden i fredagskväll. Minns du hur hon var klädd?
- Hon har en grön jacka. Grönaktig. Annars vet jag inte.
- Vi får kolla om det var den hon tog. Vet du om hon hade med sig en väska eller liknande?
- Ja, axelväska med pengar och nycklar.
- Mobiltelefon?
- Vet inte. Hon sa att hon inte visste var den var.
- När sa hon det?
- Före maten.
- Och du vet inte om hon hittade den innan hon åkte?
- Nej.
- Vad har hon för sorts cykel?
- Märke vet jag inte.
- Ny eller gammal?
- Rätt ny.
- Färg?
- Svart kanske.
- Med växlar?
- Mm. Tre eller fem.
- Cykelkorg?
- Mm.
- Sa hon nåt särskilt innan hon åkte?
- Bara hej.
- Var befann du dig då?
- I mitt rum.
- Så hon ropade hej åt dig utifrån hallen?
- Ja, typ.
- Vad gjorde du när hon hade åkt?
- Stack över till en kompis. Han bor typ två gårdar bort.
- Och där stannade du resten av kvällen?
- Ja, till elva ungefär.

- Vad hände sen?
- Det var mörkt i alla fönster när jag kom hem. Och sen, när jag kom in, kände jag att morsan inte hade varit där.
- Kände, säger du. Hur menar du då?
- Eller såg. Det var tomt, och disken var kvar, så hon hade inte varit där och gått ut igen.
- Det förstod du.
- Ja, hon brukar aldrig låta disk stå kvar över natten.
- Vad tänkte du?
- Att det var konstigt.
- Blev du orolig?
- Mm.
- Vad trodde du hade hänt?
- Att hon hade råkat ut för en olycka.
- Hade hon cykelhjälm?
- Nej.
- Har det hänt tidigare att hon har kommit sent hem från en cykeltur?
- Nån gång. Men inte fyra timmar. Jag försökte ringa, men hon svarade inte.
- Vad gjorde du sen?
- Ringde till syrran. Har ni kollat med sjukhuset, om nån har blivit påkörd och skadad eller så?
- Ja, du kan vara lugn. Inga trafikolyckor har rapporterats.
- Men om hon har kört omkull och ligger avsvimmad nånstans då? Om ingen hittar henne, liksom? Eller om hon har gått i skogen och ramlat och brutit benet, typ. Då kanske ingen hittar henne.
- Vi kommer att leta överallt. Oroa dig inte.
- ...
- Vad sa du till din syster när du ringde?
- Att morsan inte hade kommit hem.
- Hur reagerade hon?
- Hon frågade om jag hade kollat med Jörgen ifall morsan hade gått dit utan att säga till. Men han är bortrest.
- Har din mamma nycklar till Jörgens bostad?

- Ja. Så sen gick jag dit och kollade utanför. Men hon var inte där. Det visste jag, för i så fall skulle hon ha ringt.
- Hon brukar ringa och tala om när hon blir försenad?
- Ja, så ingen ska bli orolig.
- Vad gjorde du när du hade kollat hemma hos Jörgen?
- Försökte få tag i farsan. Men han var inte hemma, så då ringde jag till syrran igen och sen fick hon tag i honom.
- Vid vilken tid var det?
- Vet inte. Efter ett nån gång.
- Det är pappa som har anmält försvinnandet.
- Ja, han kom och sov över, och i lördags morse, när morsan fortfarande var borta, ringde han till polisen.
- Umgås dina föräldrar regelbundet?
- Nej, båda har nya nu.
- Men dom är inte ovänner?
- Nej.
- Och du och din syster?
- Vadå?
- Hur ofta träffar ni er pappa?
- Sällan. Det var mer när vi var mindre.
- Och Jörgen? Hur är ditt förhållande till honom?
- Vet inte.
- Har ni bra kontakt?
- ...
- Du rycker på axlarna.
- Han är morsans business.
- Han är bortrest, säger du. Vet du var han är?
- I Tyskland på en mäsas.
- Vad jobbar han med?
- Bilar.
- När åkte han till Tyskland?
- I fredags morse.
- Och när väntas han hem?
- På torsdag.
- Ja, då Kristoffer, är vi väl klara för den här gången. Jag förstår att du är orolig, men det brukar ordna sig sånt här. I

dom allra flesta fall återfinns försvunna personer välbehållna efter en kort tid.

– Men jag känner på mig att nånting har hänt. Att hon har varit med om en olycka eller ligger mördad nånstans.

– Ligger mördad?

– Ja, typ. Att nån har blivit arg och slagit ihjäl henne och så.

– Vem skulle det vara, i så fall?

– Det vet jag inte. Nån jävla galning.

Ett brev till Polisen angående den spårlöst försvunna kvinnan.

Hon sände ut ogudaktiga signaler. Hennes fullständiga okun-
nighet om det gudomliga ledde till ett gemensamt fullbordat
faktum.

Hon träffade en man med vetskap om det djupa-dolda-mör-
ka, höljt i raseri.

Hon dog inte som ett helgon – ty hon främjade ingen him-
melsk sak – utan som den babblande ogudaktiga sköka hon
innerst inne var.

Jag betvivlar att Ni känner till att Den helige Cassiamus av
Imola höggs till döds av sina studenter med deras pennor.
Hans död, en martyrs ärofulla död, gjorde honom till lärarnas
skyddshelgon. Be till honom, Ni vilseledda dårar, Ni whisky-
pimplande pseudopedanter, ty Ni är sannerligen i behov av en
himmelsk ledare.

Ur förhör med dottern Cecilia Sundström
Förhørsledare: polisinspektör Roy Rosander

– Enligt din bror brukade du följa med mamma på hennes cykelturer ibland. Är det riktigt?

– Ja.

– Var brukade ni cykla?

– Lite varstans.

– Det vore bra om du kunde precisera.

– För det mesta tog vi cykelvägen ut till Brunnby och fortsatte på landsvägen till Brunnby gård. Ibland åkte vi runt och cyklade Marbovägen tillbaka.

– Det blir en ganska lång sträcka, det?

– Ja, det är nästan två mil. Men vi stannade och vilade ibland.

– Några speciella ställen som ni stannade vid?

– Ja, vi hade några favoritställen i skogen. Ett var i närheten av Brunnby gård och ett var i eckbacken ner mot Ragneån. Ibland lämnade vi cyklarna och promenerade i skogen.

– Några favoritställen där?

– Ja, en stig som går från Marbovägen till Klippan och tillbaka på andra sidan.

– Vad mera?

– Det finns massor med stigar i den där skogen, men jag kan inte säga exakt var dom finns.

– Nej, jag förstår. Hur ofta gjorde ni dom här cykeltureerna då?

– Mamma cyklade nästan varje dag, men jag följde bara med nån gång ibland. En gång i veckan kanske, om jag inte hade annat för mig.

– När var senaste gången ni cyklade tillsammans?

– Det kommer jag inte ihåg. Innan jag flyttade. Vi var ute och plockade svamp, så det måste ha varit på hösten.

– Kan du beskriva din mammas cykel?

- Ja, det är en svart Skeppshult.
- Hur många växlar?
- Fem.
- Cykelkorg?
- Ja, en svart som sitter fast på cykeln. Ibland, när hon ska handla mycket, sätter hon på en sidokorg i bak också.
- Och den här cykeln använder hon fortfarande? Hon har inte bytt till en annan sen du flyttade?
- Den är rätt ny, så det tror jag inte. Fast jag vet inte.
- Har hon flera cyklar i sin ägo?
- Ja, en gammal efter mormor, men den använder hon aldrig.
- När träffade du mamma senast?
- Det var ganska länge sen. Jag har haft så mycket att göra.
- När var det?
- För några veckor sen.
- Men i vanliga fall träffas ni regelbundet?
- Inte så ofta.
- Hur kommer det sig?
- Hon har sitt och jag har mitt.
- Men ni är inte ovänner?
- Nej.
- Berätta om Jörgen.
- Honom känner jag knappt. Jag hade redan flyttat när hon träffade honom.
- Vad tycker du om honom?
- Inget särskilt. Jag vet inte.
- Men du har träffat honom?
- Ja.
- Är det på grund av honom som du och mamma har kommit lite ifrån varann?
- Kanske. Men hon jobbar mycket och jag pluggar.
- Har du nån gång hört henne säga att hon har känt sig hotad?
- Av nån på jobbet?
- Ja, eller i andra sammanhang.

– Ja, en gång var det en som blev arg och sa att han skulle döda henne, kommer jag ihåg. Men det händer nästan alla på hennes jobb. Klienterna känner sig dåligt behandlade och blir arga och aggressiva. Det är inte så mycket att bry sig om.

– Det har aldrig varit några allvarligare incidenter som du vet om?

– Nej.

– När pratade du med mamma i telefon senast?

– I onsdags.

– Hur lät hon?

– Som vanligt.

– Hon verkade inte nedstämd och ledsen?

– Nej.

– Och hon sa ingenting ovanligt som du reagerade på?

– Nej.

– Vad tänker du om hennes försvinnande? Vad tror du kan ha hänt?

– Jag vet inte. Det känns överkligt. Men hon kan ju inte bara försvinna. Hon måste ju finnas nånstans.

– Ja.

– Men jag tror inte att hon håller sig borta frivilligt. I så fall skulle hon ha tagit med sig saker, och det gjorde hon väl inte?

– Nej, ingenting förutom sin handväska, enligt din bror. Tror du annars att hon skulle kunna ge sig iväg självmant?

– Nej, hon skulle aldrig åka ifrån Stoffe utan att tala om för honom var hon är. Han är ju jätteorolig nu och vet inte vad han ska göra.

– Och du? Är du orolig?

– Ja, det är klart. Men folk kan ju inte bara försvinna utan vidare. Det måste ju finnas en förklaring till varför hon inte har kommit hem. Hon var ju bara ute och cyklade.

– Du tvivlar inte på att hon snart är tillbaka.

– Nej, det gör jag inte. Hon har kanske gått vilse i skogen och då hittar ni ju henne snart. Jag tror inte att hon är död. Jag tror att hon har gått vilse och inte hittar hem igen.

Det första vi gör vid ett försvinnande är att samla in så mycket information som möjligt. Det gäller att snabbt fatta rätt beslut. Högst på prioriteringslistan står åldringar, sjuka och barn som har svårt att ta vara på sig själva. Men stora polisådrag är ovanliga, även om vi oftast låter anhöriga avgöra om en större spaningsstyrka ska mobiliseras eller inte.

I det här fallet är det vissa omständigheter som gör att vi ser allvarligt på försvinnandet. Närmast kommer vi nu att genom söka det vidsträckta skogspartiet i Brunnbydalen, dit kvinnan enligt uppgift ofta brukar förlägga sina cykelturer. Får vi indikationer på att hon har uppehållit sig i området kan det även bli aktuellt med dragning i ån.

Den närmast liggande teorin är att hon har gått vilse eller skadat sig och inte kan förflytta sig. Om det gäller en någorlunda lindrig skada så finns det fortfarande goda utsikter att hon ska klara sig. Om hon däremot har drabbats av allvarligare skada eller sjukdom så börjar det se dystert ut. Men det är för tidigt att ge upp hoppet om att finna henne vid liv. Vi betraktar fortfarande våra insatser som en ren räddningsaktion.

Det första beslutet är svårt. Ännu svårare är att avgöra när man ska avbryta efterspaningarna. Till en början finns det alltid många spekulationer kring vad som kan ha hänt, men så länge en person tros befinna sig ute i terrängen ger vi inte upp sökandet. Man gör då en bedömning utifrån vädret samt vatten- och mattillgång när man bestämmer hur länge man ska fortsätta.

- När talade du senast med Kerstin?
- Det minns jag inte exakt. För några månader sen.
- Ni har ingen tät kontakt?
- Nej, i stort sett ingen.
- Hur länge har ni varit skilda?
- I femton år. Cecilia var tio och Kristoffer två när vi bestämde oss för att gå skilda vägar.
- Känner du till om Kerstin har haft andra förhållanden efter det, förutom det nuvarande?
- Nej, hon har levt ensam med barnen i alla år. Så det var lite förvånande att det dök upp en kille till slut.
- Du menar Jörgen Franzén.
- Ja, det kanske han heter.
- Du har aldrig träffat honom?
- Nej.
- Har du några idéer om vad som kan ligga bakom Kerstins försvinnande?
- Nej, det verkar helt obegripligt.
- Det har aldrig hänt nånting i den här stilen tidigare?
- Att Kerstin har försvunnit?
- Att hon har hållit sig borta av en eller annan anledning.
- Nej, aldrig, vad jag vet.
- Känner du till om hon har problem eller är deprimerad?
- Nej, det tror jag inte. Men det kan väl andra svara på bättre än jag. Vi har som sagt var ingen närmare kontakt.
- Men barnen har du fortsatt att träffa?
- Ja.
- Ja, än så länge har vi alltså inga spår efter Kerstin. Gårdagens sökande gav inget resultat. Idag utökar vi spaningsstyrkan och sätter in hundpatruller och helikopter. Det ska nog gå bra det här.

– Om hon var ute och cyklade måste det ju finnas folk som har sett henne. Är det ingen som har hört av sig om det? Så att ni vet ungefär var ni ska leta, menar jag.

– Vi undersöker och tar naturligtvis hjälp av alla tips som kommer in. Ibland kan det vara svårt att avgöra iakttagelsernas värde, men vi lämnar ingenting därhän. Du kan lita på att vi gör allt vi kan för att hitta Kerstin och få en förklaring till hennes försvinnande.

Håkan uppger att han kom i taxi från ICA-affären till sin bostad på Tjädervägen 5. Detta var någon gång vid 19-tiden den aktuella dagen. Håkan hade sällskap av sin mor. Håkan är helt blind.

När Håkan och hans mor kommer fram till Håkans bostadsadress kliver Håkan ur taxin och bär upp matkassarna till sin bostad. När han kommer in i köket hör han hur någon skriker högt och gråter ute på gården.

Håkan går då ut på sin balkong och ropar till personerna nere på gården och frågar om han ska ringa till polisen. Han får till svar att detta inte behövs. Därefter hör han hur kvinnan som har svarat honom lämnar gården tillsammans med en annan person. Eventuellt leder någon av dem en cykel.

Vid 19-tiden fredagen den 24 augusti är OT på väg till sin bostad. När han korsar Falkvägen observerar han hur tre ynglingar kommer ner från en grässlätt som finns på andra sidan gatan. Han observerar att de dricker öl och är berusade.

De tre ynglingarna närmar sig OT som försöker gå åt sidan för att de ska kunna passera. Den ene av ynglingarna ställer sig dock i vägen för honom. Ynglingen tittar OT i ögonen och skallar honom därefter i ansiktet. Skallen träffar ovanför vänster ögonbryn.

OT sträcker ut armen och ger ynglingen en knuff för att hålla honom på avstånd. En av de andra ynglingarna skriker nu att "om du rör honom så slår vi ihjäl dig, gubbjävel".

OT vänder sig mot den yngling som har skrikit åt honom. I detta läge utdelar samma person som skallat honom ett knytnävsslag som träffar OT på vänster tinning. I samband med detta faller OT:s glasögon i gatan. OT plockar upp glasögonen och frågar de bägge ynglingarna som varit aktiva varför de bråkar. Till svar får han "för att vi känner för det, långjävel".

Därefter lämnar ynglingarna platsen. OT följer dem med blicken och ser på avstånd hur de börjar förfölja en kvinna på cykel. Han förlorar alla fyra ur sikte när kvinnan svänger ut på Marbovägen.

- När fick du kännedom om Kerstins försvinnande?
- Inte förrän i måndags. Det måste ha blivit en miss där. Ingen meddelade mig. Inte polisen heller. Jag hade försökt nå henne hela helgen men inte fått svar. Sen får jag kontakt med Kristoffer då, och han berättar vad som har hänt.
- Vad tänkte du?
- Att alltihop måste vara ett missförstånd mellan honom och Kerstin. Han kunde inte redogöra för omständigheterna på ett begripligt sätt, så i det läget tog jag det inte riktigt på allvar, om jag ska vara ärlig. Sen blir jag kontaktad av polisen då och får situationen förklarad för mig.
- När träffade du Kerstin senast?
- För en vecka sen, innan hon åkte till jobbet.
- Hur var hon till humöret?
- Precis som vanligt. Stressad och småirriterad.
- Det brukar hon vara?
- Ja.
- Sa eller gjorde hon nånting ovanligt som du reagerade på?
- Nej, inte alls. Hon var på väg till jobbet och jag till flygplatsen och vi skildes på gården och bestämde att höras senare på telefon.
- Och det gjorde ni?
- Ja, jag ringde till hennes jobb vid tvåtiden.
- Och då var allt som vanligt?
- Ja.
- Hon arbetar som socialsekreterare. Känner du till om hon har blivit hotad nån gång i samband med arbetet?
- Jo, det har hänt.
- Det har det.
- Ja, men ingenting som jag är närmare insatt i. Hon nämnde det men gick inte in på några detaljer. Jag vet att hon har haft

en knarkarbrud hängande efter sig, både på jobbet och hemma, men det har väl ingen betydelse i det här sammanhanget, antar jag.

– Några andra problem som du vet om?

– Nej, det kan jag inte säga.

– Inga privata svårigheter av nåt slag? Hon har inte varit nedstämd och ledsen den senaste tiden?

– Inte mer än vanligt.

– Har hon nån gång pratat med dig om självmord?

– Ja, många gånger. Det händer i stort sett varje gång hon är inne i en depressionsperiod.

– Hon har återkommande depressionsperioder?

– Ja.

– Och då får hon självmordstankar?

– Ja, hon har varit självmordsbenägen så länge jag har känt henne.

– När hände det senast?

– För ett par veckor sen.

– För ett par veckor sen var hon deprimerad?

– Ja.

– Vad sa hon till dig då?

– Att livet kändes meningslöst och att hon inte ville leva längre. Men några dagar senare mårde hon bättre igen.

– Har hon nån gång försökt ta livet av sig?

– Ja, flera gånger innan vi träffades.

– Det har hon berättat för dig?

– Ja.

– Har hon sökt läkarhjälp för sina depressioner?

– Nej, inte vad jag vet.

– Hon äter inga mediciner?

– Nej.

– Du är inte orolig nu då att hon har tillfogat sig själv skada?

– Nej, egentligen inte. Vore det så, är jag säker på att hon skulle ha skrivit ett avskedsbrev.

– Hur kan du vara så säker på det?

– Det har hon faktiskt lovat. För Cissis och Stoffes skull, för att dom ska förstå att det inte är deras fel.

– Har du nån idé om vart hon kan ha tagit vägen då?

– Nej, faktiskt inte.

– Trivs hon på sitt jobb? Hon har inte haft problem med några av sina arbetskamrater?

– Tja, stämningen på kontoret har väl inte alltid varit den bästa, men problem tror jag inte att hon har haft. Möjligen med en och annan klient, men inte med jobbkompisarna. Det känns faktiskt ganska långsökt det här, att du sitter och letar efter orsaker till hennes försvinnande i hennes privatliv. Orsakerna får vi väl ta itu med när hon kommer hem. Men hittills har ni inte gjort några framsteg i efterspaningarna efter vad jag förstår.

– Vi har haft spaningsstyrkor ute sen i måndags, men än så länge har vi inte fått upp några spår. Problemet är att vi inte har lyckats fastställa exakt var hon cyklade eller promenerade. Cecilia har pekat ut tänkbara platser, men vi har inte hittat några spår av vare sig Kerstin eller hennes cykel.

– Då får ni väl utöka sökområdet då.

– Har du själv några idéer om troliga utflyktsmål?

– Nej, inte alls. Cykelturerna deltar jag aldrig i.

– Det gör du inte. Ni bor inte ihop?

– Vi har diskuterat det till och från, men än så länge har det inte blivit av.

– Men ni har det bra tillsammans?

– Ja, det är inga problem.

– Och barnen? Hur ser din kontakt med Cecilia och Kristoffer ut?

– Dom befinner sig lite i periferin, kan man väl säga. Men vi kommer bra överens.

– Har du egna barn?

– Ja, tre stycken.

– Med en och samma kvinna?

– Nej, uppdelat på två. En tjej med Anita, min första fru, och en tjej och en kille med Lena, min andra.

- Träffar du barnen?
- Nej.
- Varför inte?
- Blir man ihärdigt motarbetad så ger man ju upp till slut.
- Barnens mödrar har motarbetat dig?
- Ja, och nya män som inte har självförtroende nog att låta mig återinträda på scenen. Så tyvärr har jag ingen kontakt med barnen längre.

*Ur bandinspelad intervjö med partnern Jörgen Franzéns dotter
Jessica Franzén
Intervju och bearbetning: journalisten David Weber*

Dom skildes för åtta år sen, när jag var fem. Det enda jag kommer ihåg är att jag bodde hos pappa medan dom höll på att skiljas och att jag inte fick träffa mamma då. Dom sa att hon var sjuk och inte orkade med mig. Jag hade en lillasyster som dog när jag var tre år och mamma hade inte kommit över det, sa dom. Hon har aldrig berättat för mig hur det var eller varför dom skildes, så jag vet ingenting. Pappa har jag inte träffat sen jag var sju. Vi flyttade då, och han hörde aldrig av sig fast han hade umgängesrätt.

Jag bryr mig faktiskt inte. Jag är så trött på alla så kallade vuxna som tror att dom är kloka fast dom egentligen är helt dumma i huvet. Som exempel kan man ta busschaufförerna som låter bussen stå och gå på tomgång vid ändhållplatsen i kanske tio minuter, fast det inte är tillåtet, eller ställer sig på trappsteget och röker, som om rökluften inte skulle kunna komma in i bussen då. Och alla fula kärringar som förpestar luften i bussen med nån äcklig parfym och alla övriga idioter som kan vara på bussen. I skolan är det alla mesiga lärare som inte kan hålla ordning på vissa hjärndöda individer i klassen och alla puckade killar som befinner sig på apstadiet ungefär och alla sminkade och uppklädda tjejer som tror att dom är snygga och som bara *måste* försöka göra sig snygga, eftersom utseendet är det enda dom tycker är viktigt.

Det är så mycket man skulle vilja säga till folk men aldrig säger. Till busschauffören som sitter med radion och tomgången på vid ändhållplatsen och tror att man tänker svara på hans hej: "Dra åt helvete, gubbjävel, du inbillar dig väl inte att jag hejar på vilka urblåsta idioter som helst!" Och till rökaren som tänder en cigarett inne i busskuren och tvingar en att gå ut i regnet för att slippa andas in röken: "Vad står du och suger på

då, din jävla tönt? Har du fastnat i oralstadiet, eller...?" Och till karringen som struttar omkring i päls: "Vad har du på dig då, karringjävvel? Ett dött djur? Har du skjutit det själv?" Och till gubben som går omkring med en lövblåsare: "Har du blåst ut hjärnan med den där, eller...?" Och till alla störda småungar som ropar *hejvadheterdu* när man går förbi: "Det angår dig inte, ungjävvel!"

Jag hatar dumhet, och jag vet inte hur jag ska stå ut med allt dumt jag ser och hör överallt. Jag önskar att jag aldrig hade blivit född till den här ruttna världen. Samtidigt vet jag att jag har det jättebra i jämförelse med folk som är sjuka eller har haft en taskig barndom. Jag borde vara tacksam för det, men jag kan inte bara gå omkring och vara tacksam när så mycket är fel. Som exempel kan man ta politikerna, som har skithöga löner men inte gör ett piss för att det ska bli bättre i samhället. Dom vågar till exempel inte förbjuda industrin att släppa ut miljögifter, för då är dom rädda att företagen ska flytta utomlands så att Sverige förlorar pengar, och pengar är det absolut enda dom bryr sig om. Inte ens miljöpartiet är nånting att ha, för dom bara snackar och gör ingenting. Dom enda som gör nånting är Greenpeace. Jag är medlem i Greenpeace och betalar in pengar, och det är så orättvist, för jag har jättedåligt med pengar och det är ju inte jag utan alla dom där rika företagsledarna som förstör. Dom förstör så att dom ska kunna ha en lön på hundratusen i månaden, så att dom kan köpa bilar och båtar och flygplan och förstöra naturen ännu mer. Inte ens när jag var liten var jag så korkad och urblåst som dom där så kallade "fina" gubbarna. Dom bara låtsas att dom kan nånting, men dom kan inte det som är *viktigt* och bryr sig bara om ytliga saker som karriär och framgång och pengar. Det viktigaste skiter dom i, och det finns ingenting man kan göra åt det. Så kallat vanligt folk gillar också såna saker och är så korkade att dom blir skitlyckliga om dom råkar vinna bensin för tjugofemtusentusen på Bingolotto. Dom måste ha *leksaker*, för dom befinner sig fortfarande på *barnstadiet* och tar inte mer ansvar än en *femåring*.

Jag hatar alla vuxna som inte är vuxna fast dom låtsas vara det. Jag känner mig lurad. Man vill ju att det ska finnas några som kan och förstår mer än man själv när man är ung. Man vill ju ha några som man kan se upp till. Men jag ser ner på alla vuxna, för dom bara bluffar och ljuger. Hela samhället är ruttet och förljuget, och det vill jag inte att det ska vara, för jag passar inte in i ett sånt samhälle. Om man ska passa in måste man vara ruttet och förljugen själv, och det är inte jag, och jag tänker aldrig gå med på att låtsas att allting är bra när det inte är det. Då dör jag hellre. Då kan det lika gärna bli en kärnkraftsolycka så att hela världen förintas. Människan är ändå bara ett stort skadedjur som lika gärna kan utplåna sig själv samtidigt som hon utplånar allt annat. Om det verkligen gick åt helvete skulle i alla fall ingen kunna *låtsas* längre. Då skulle det vara slut på *dubbelmoralen*, som till exempel att dom har tävlingar i teve som ska vara till förmån för cancerforskningen, och så kan folk vinna *bilar* och *bensin!* Eller som jag såg på en affisch en gång när det var ett evenemang som Barncancerfonden hade anordnat; då kunde barnen få prova på att köra *go-kart* där. Ja, vill dom att *flera* barn ska få cancer så! Dom är ju helt hjärndöda om dom inte kan räkna ut att det blir så.

Jag tycker att myndigheterna i samhället ska ta ställning mot allt som är skadligt och uppmuntra sånt som är nyttigt, men det gör dom inte. Dom tar ofta ingen ställning alls, eller så tillverkar och tillhandahåller dom själva gifter, som till exempel sprit och cigaretter, och bryr sig inte om att det kostar skitmycket att ta hand om alla alkoholister och lungcancerfall. Ingen kan ju hindra folk från att röka och dricka, men samhället ska inte tillhandahålla sånt som är skadligt, lika lite som föräldrar ska ge såna saker till sina barn. Föräldrar som älskar sina barn ska säga till dom: "Jag kan inte hindra er från att röka och dricka, men *jag* tänker inte hjälpa er att göra det, för det är helt emot min vilja att ni förgiftar er själva!" Föräldrar som älskar sina barn ska inte köra bil eller använda andra bensindrivna fordon eller maskiner som förgiftar luften och ökar risken för cancer i framtiden. Ingen normal förälder vill skada

sina barn, och inte naturen heller, och det borde inte samhället heller vilja. Men det enda dom som bestämmer bryr sig om är att tjäna pengar. Att allting kommer att gå åt helvete en vacker dag skiter dom fullständigt i.

Mars

Situationen hemma är fortfarande låst. Makarna kommunicerar inte. Man har delad ekonomi, men det är ändå problem med ekonomiska förhållanden mellan makarna.

April

Hon har tröttnat på maken och äktenskapet. Maken verkar vilja peta på hennes ömma punkter. Kommer fram mycket sorg över det döda barnet och stor besvikelse över maken. Jag förklarar för henne att relationsproblemen kan bero på att maken inte mår bra, att han med sitt sätt klart och tydligt visar att han har problem på sitt arbete. Det är jobbigt med omorganisationer.

Ger god formell kontakt. Inga depressiva eller psykotiska tecken.

April

Fortfarande komplikationer i äktenskapet. Maken vill inte berätta något för henne. Hon önskar ett intyg för att få en bostad.

Juni

Hon har fått egen bostad och bor där med 5-åriga dottern. Pat har fått en advokat men det är osäkert om hon orkar genomföra den här skilsmässan.

Hon anger ledsenhet, nedstämdhet.

September

Har nu varit separerad från maken ganska lång tid. Man har advokat inkopplad. Hon har dock inte slutgiltigt skrivit på skilsmässopappren.

November

Hon har inte skrivit på skilsmässopappren.

December

Pat har fått en akuttid. Situationen är desperat. Pat är förtvivlad och gråter. Hon har haft suicidtankar men hon vill ändå leva och lovar att inte göra något oåterkalleligt. Pat är osammanhängande men så småningom kommer hennes historia. Hon är totalt förtvivlad och tänker mycket på sin döda dotter Hanna.

December

Skilsmässan är alltjämt oklar, men det skall bli en definitiv bodelning. Man är osams om allt.

Pat bävar för julen. Hon får inte träffa den 5-åriga dottern, som f n bor hos fadern.

Januari

Pat är osammanhängande och betar sig egendomligt. Kom tydligen en hel timme för tidigt.

Hon är inte i sådant tillstånd att hon är arbetsför. Jag erbjuder inläggning men det vill hon inte vara med om.

Pat betar sig konstigt. Hon har sömnsvårigheter. Frågan är om hon inte också behöver en stödkontakt med anledning av sin livssituation.

Hon får inte träffa sin dotter för maken.

Februari

Pat tar telefonkontakt, är ytterligt förtvivlad men har svårt att uttrycka sina känslor i ord. Är slutkörd, ältar ständigt dottern Hannas död.

April

Pat har ringt och avbeställt tiden, anger som skäl att hon inte klarar av att komma till besöket.